

Kúria
ítélete

Az ügy száma: Bhar.I.860/2024/7.

A határozat szintje: harmadfok

A tanács tagjai: Dr. Csák Zsolt, a tanács elnöke
Dr. Schmidt Péter, előadó bíró
Dr. Domonyai Alexa, bíró
Dr. Kardos Andrea, bíró
Dr. Tuba István Krisztián, bíró

Az eljárás helye: Budapest

Az eljárás formája: nyilvános ülés

Az ülés napja: 2025. január 21.

Az ügy tárgya: bántalmazás hivatalos eljárásban büntette és
más bűncselekmények

Terhelt(ek): Terhelt1 volt rendőr törzsőrmester és társai

Elsőfok: Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa, Kb.III.3/2022/42., ítélet,
tárgyalás,

2023. október 16.

Másodfok: Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, 6.Kbf.2/2024/8., ítélet, nyilvános ülés,
2024. március 8.

A fellebbezés előterjesztője: jogi képviselő1 meghatalmazott védő, Terhelt1
I. rendű vádlott képviseletében

Rendelkező rész

A bántalmazás hivatalos eljárásban büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 volt rendőr törzsőrmester és társai ellen indult büntetőügyben a Kúria a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság 6.Kbf.2/2024/8. számú ítéletét Terhelt1 volt rendőr törzsőrmester I. rendű vádlott tekintetében megváltoztatja,

a folytatólagosan elkövetett bántalmazás hivatalos eljárásban büntettét [Btk. 301. § (1) bekezdés] és a hivatali visszaélés büntettét [Btk. 305. § c) pont] egyaránt társtettesként elkövetettnek minősíti,

a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezéseket az I. rendű vádlottra vonatkozó részében hatályon kívül helyezi.

Egyebekben a másodfokú bíróság határozatát az I. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja.

A Kúria ítélete ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] I. A Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa a 2023. október 16. napján megtartott tárgyaláson meghozott Kb.III.3/2022/42. számú ítéletében Terhelt1 volt rendőr törzsőrmestert bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett bántalmazás hivatalos eljárásban büntettében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 301. § (1) bekezdés; bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett bántalmazás hivatalos eljárásban büntettében [Btk. 301. § (1) bekezdés]; hivatali visszaélés büntettében [Btk. 305. § c) pont]; valamint kötelességszegés szolgálatban vétségében [Btk. 438. § (1) bekezdés]. Az elsőfokú bíróság ezért az I. rendű vádlottat halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre és 150 napi tétel, napi tételenként 1.500 forint, összesen 225.000 forint pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg azzal, hogy annak végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén az I. rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az elsőfokú bíróság az I. rendű terheltet az eljárás során felmerült bűnügyi költségből a II. rendű és III. rendű vádlottakkal egyetemlegesen 53.632 forint, míg a II. rendű, III. rendű és IV. rendű vádlottakkal egyetemlegesen 26.293 forint állam javára történő megfizetésére kötelezte.

[2] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság – az I. rendű vádlott vonatkozásában az ügyészség a vádlott terhére, míg az I. rendű terhelt által felmentésért, a védője által elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért bejelentett fellebbezések folytán eljárva – a 2024. március 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozott 6.Kbf.2/2024/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű vádlottra vonatkozó részében is megváltoztatta. Az I. rendű vádlottal szemben a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt folyamatban lévő büntetőeljárást megszüntette. Az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 2 év 3 hónap börtönbüntetésre súlyosította, emellett 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó ítéleti rendelkezést az I. rendű vádlott vonatkozásában is mellőzte. Megállapította, hogy az I. rendű vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Egyebekben az elsőfokú ítéletet az I. rendű vádlott tekintetében helybenhagyta azzal, hogy az ítélet rendelkező részének bevezetőjéből mellőzte a 2022. október 27-ei tárgyalási napra vonatkozó utalást.

[3] Az ügyész a másodfokú ítéletet annak kihirdetését követően tudomásul vette, míg az I. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen enyhítés érdekében fellebbezést nyújtott be.

[4] Az I. rendű vádlott védelmében eljáró védő 2024. április 15. napján kelt beadványában a fellebbezését annyiban módosított tartalommal adta elő, hogy azt a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 615. § (1) bekezdésére és (2) bekezdés b) pontjára hivatkozással elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés céljából jelentette be a Be. 581. § (1) bekezdés c) pontja alapján, a Be. 583. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekre történő hivatkozással.

[5] A védő 2024. május 13. napján kelt beadványában fellebbezését indokolta. Hivatkozott arra, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást, hogy az I. rendű vádlott elkövette a vád tárgyává tett bűncselekményt, ezért indítványozta, hogy a Kúria a másodfokú bíróság ítéletét az iratok tartalma és helyes ténybeli következtetés alapján a Be. 624. § (1) és (2) bekezdése alapján változtassa meg és a vádlottat az ellene emelt vád alól mentse fel, vagy az I. rendű vádlott büntetését enyhítse. Indítványozta, hogy az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát enyhítse, annak végrehajtását függessze fel, és a közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzze, mivel álláspontja szerint a másodfokú bíróság ítéletében kiszabott büntetés törvénysértően eltúlzott. A védő az elsőfokú ítélet elleni fellebbezését, annak indokolását fenntartotta, elemezte a tanúk vallomását és részletezte az I. rendű vádlott személyi körülményeit, különösen a rendőri szakmai tudásával, rátermettségével, lelkiismeretes munkavégzésével kapcsolatban. Újabb enyhítő körülményként jelölte meg az I. rendű vádlott második gyermeke várható születését. További enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni a részbeni bűnsegédi magatartást és az időmúlást is. A büntetés kiszabására vonatkozó törvényi rendelkezések értékelése során arra a következtetésre jutott, hogy lényegében az I. rendű vádlott esetében a speciális prevenció nem indokolja a másodfokú bíróság által kiszabott büntetést. További enyhítő körülményként jelölte meg, hogy az I. rendű vádlottat 2022-23. évben kiemelkedő munkájáért dicséretben részesítették, az esetet követően kifogástalan életvitellel beilleszkedett a civil életbe; emellett hivatkozott arra is, hogy a III. rendű vádlott mulasztása az I. rendű vádlott cselekményének elkövetését megkönnyítette; valamint, hogy kevés gyakorlattal lett az I. rendű vádlott járőrvezető. Álláspontja szerint enyhítő körülmény az, hogy a vádlott szolgálati viszonya megszűnt, így a jövőben nem követhet el ilyen bűncselekményt, a sértetteknek sérülése egyáltalán nem keletkezett, az elsőfokú ítélet kihirdetése óta további időmúlás következett be; emellett az I. rendű vádlott a cselekmény elkövetésekor 24 éves fiatal felnőtt volt. Enyhítő körülményként kell figyelembe venni a védő szerint az I. rendű vádlott szolgálati idő alatt tanúsított tevékenységét, valamint őszinte megbánó magatartását és a sértettek megbocsátását; továbbá a sértett felróható közrehatását, a részéről tanúsított durva, erőszakos, kihívó vagy súlyosan sértő közösségellenes, deviáns viselkedését. Hivatkozott arra, hogy a bűnhalmazatot súlyosító körülményként nem lehet értékelni. Álláspontja szerint a Btk. 82. §-ában foglalt „korlátozott enyhítésnek” és az 55. számú BK véleményre figyelemmel a büntetés végrehajtása próbaidőre történő felfüggesztésének van helye, különös figyelemmel az általa részletezett, az 56. BK véleményben foglalt, a büntetés-kiszabás során értékelhető tényezőkre. A büntetés-kiszabás tekintetében hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla egyes határozataira, valamint a BH 2021.328., a BH 2016.1. számú határozatokra, amelyek a büntetés befolyásoló körülmények vonatkozásában álláspontja szerint eltérően vették figyelembe az irányadó körülményeket. A fellebbezés indokolása tartalmazza az I. rendű vádlott nyilatkozatát is a személyes körülményeiről, valamint megbánásáról.

[6] A védő mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a Kúria a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.2/2024/8. számú ítéletét változtassa meg, az I. rendű vádlottal szemben kiszabott 2 év 3 hónap időtartamú szabadságvesztés büntetést és a közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzze, vele szemben 2 év alatti, rövidebb tartamú szabadságvesztést, illetve büntetési nemben és mértékben vagy tartamban eltérő büntetést állapítson meg, és annak végrehajtását a Btk. 82. § (2)-(4) bekezdésében foglalt enyhítésre vonatkozó rendelkezések alkalmazásával a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján próbaidőre függessze fel. A védő fellebbezésének indokolásához csatolta az I. rendű vádlott által a sértettek jogi képviselőjének írt megbánást tartalmazó, valamint bocsánatkérésre irányuló nyilatkozatát.

[7] **II.** A Legfőbb Ügyészség BF.982/2022/9. számú átiratában indítványozta, hogy a Kúria a Be. 621. § (2) bekezdése szerinti tanácsülésen, a Be. 623. §-a alapján a másodfellebbezéssel támadott másodfokú ügydöntő határozatot helyes indokainál fogva hagyja helyben.

[8] A védő fellebbezését a Legfőbb Ügyészség alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy az I. rendű vádlott védője által bejelentett fellebbezés a Be. 613. § (3) bekezdés b) pontja alapján kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjában meghatározott, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezést sérelmezi, ez a harmadfokú eljárás lefolytatását megalapozza, ugyanakkor a Be. 615. § (3) bekezdéséből következően az ellentétes döntéssel nem érintett cselekmény tekintetében a bűnösség megállapítása ellen fellebbezésnek nincs helye. Hivatkozott arra, hogy a védő a másodfokú bíróság ítéletével szemben kizárólag enyhítés végett jelentett be fellebbezést, így az a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja szerint bejelentett. A Be. – a harmadfokú eljárásban az 589. § és 617. § alapján irányadó – 584. § (3) bekezdése szerint ugyanakkor a fellebbező az 583. § (3) bekezdése szerinti fellebbezését a későbbiekben nem terjesztheti ki, azaz az elsőfokú és a másodfokú ügydöntő határozatnak a bűnösséget megállapító rendelkezését, annak megalapozatlanságát már nem sérelmezheti. A Legfőbb Ügyészség szerint emellett a fellebbezés indokolásának 3-4. oldalán kifejtettek szerint arra lehet következtetni, hogy a védelmi fellebbezés a két sértett sérelmére megvalósított cselekmények tekintetében tartja megalapozatlannak az első- és a másodfokú ítéletet. A Be. 619. § (4) bekezdése értelmében, ha a fellebbezést kizárólag a 615. § (3) bekezdés b) pontja, vagy a 615. § (4) bekezdése alapján jelentették be, továbbá a fellebbezéssel nem érintett bűncselekmény tekintetében a harmadfokú bíróság nem vizsgálja a másodfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát a másodfokú bíróság által alapul vett tényállásra alapítja. Mivel az I., II., III., IV. és V. tényállási pontok esetében mind az első-, mind a másodfokú bíróság megállapította az I. rendű vádlott bűnösségét, ezért e pontokban a tényállás rögzült, annak megalapozottsága a harmadfokú eljárásban nem vizsgálható. A Be. 615. § (3) bekezdéséből következően az ellentétes döntéssel nem érintett cselekmény tekintetében a bűnösség megállapítása ellen fellebbezésnek nincs helye.

[9] Hivatkozott arra, hogy a Be. 618. § (4) bekezdése alapján nem bírálható felül a másodfokú ítéletnek az eljárást megszüntető rendelkezése, mivel az ellen nem jelentettek be fellebbezést.

[10] A másodfokú bíróság határozata elleni fellebbezés folytán a Legfőbb Ügyészség szerint jelen harmadfokú eljárásban a másodfokú ítéletben megállapítottak szerinti tényállás megalapozottsága nem vizsgálható, a harmadfokú felülbírálatot az irányadó tényállás alapján kell elvégezni a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont ab) és b) pontja, (2) bekezdése, valamint (3) bekezdés a) pontja keretei között azzal, hogy a másodfokú bíróságnak az eljárást megszüntető rendelkezése nem bírálható felül.

[11] A Legfőbb Ügyészség álláspontja szerint az első- és másodfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta és nem vétett a Be. 607. § (1) bekezdése, 608. § (1) bekezdése, illetve 609. § (1) bekezdése szerinti eljárási szabálysértést. Az irányadó tényállás alapján az első- és másodfokú bíróság is a tényállásból helytálló következtetést vont le az I. rendű vádlott bűnösségére és cselekményét helyesen minősítette azzal, hogy a III. és V. tényállási pontban írt cselekményt az I. rendű a II. rendű vádlottal együtt társtettesként követte el.

[12] Az I. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetést törvényesnek és alaposnak tartotta, hivatkozott arra, hogy a középérték 4 év 3 hónap szabadságvesztés büntetés, a büntetés-kiszabással kapcsolatosan kifejtettek helytállóak. Hivatkozott arra, hogy a fiatal felnőttkor a büntetlen előélet szinonimája, amely utóbbi az I. rendű vádlott javára nem értékelhető, figyelemmel, hogy annak megállapítása alkalmazási feltétele volt az I. rendű vádlott által

betöltött hivatásnak. Utalt rá, hogy nem a halmazat, hanem a többszörös halmazat az, ami nyomatékos súlyosító körülményként értékelendő. A büntetés további enyhítésére, a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztésére és az I. rendű vádlott előzetes mentesítésben részesítésére nem látott indokot. Az ítélet egyéb rendelkezéseit is törvényesnek tartotta.

[13] **III.** A Kúria által a harmadfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen a védő az írásban benyújtott fellebbezését változatlanul fenntartotta. Kiemelte, hogy az I. rendű vádlott kiváló rendőrként végezte szolgálatát, emellett személyi körülményei megváltoztak, a második gyermeke is megszületett. A védő hivatkozott a gyermek születési anyakönyvi kivonatára, valamint a jelenlegi munkáltatójának igazolására, melyre figyelemmel a vádlott szolgálati jogviszonya megszüntetése óta folyamatosan dolgozik, megbízható, pontos munkát végez.

[14] A Legfőbb Ügyészség képviselője az írásbeli átiratban foglaltakat a nyilvános ülésen változatlanul fenntartotta. Kiemelte, hogy a megalapozott tényállásból a másodfokú bíróság helytálló következtetést vont le az I. rendű vádlott bűnösségére, de az III. és V. vádpontok minősítése tekintetében az I. rendű vádlott társtettesi minőségének megállapítása az indokolt. A büntetés-kiszabást helytállónak tartotta, hivatkozott arra, hogy az I. rendű vádlott és társa saját szórakoztatásukra, kiszolgáltatott élethelyzetben lévő sértettek sérelmére követték el a bűncselekményt, amellyel a rendőri tekintélyt sértették és emberileg is elítélendő a cselekedetük, ami közfelháborodást váltott ki. A vádlottak cselekménye a rendőrségnek, mint hatóságnak a tekintélyét és az ebbe vetett bizalmat rongálta. A fiatal felnőttkorral kapcsolatosan előadta, hogy az lényegében a büntetlen előélet szinonimája, és ez utóbbi enyhítő körülményként a védő által elismertként sem volt értékelhető. Súlyosító körülménynek tartotta a többszörös halmazatot, a folytatólágosságot és a társtettesi elkövetői alakzatot. Indítványozta, hogy a Kúria a másodfellebbezéssel támadott másodfokú határozatot hagyja helyben.

[15] A sértetti jogi képviselő a nyilvános ülésen bejelentette, hogy mind az I. rendű, mind a II. rendű vádlott írásban bocsánatot kért mindkét sértettől, amely bocsánatkérést elfogadták.

[16] Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy tetteit megbánta, mint családfenntartó szeretné a büntetése enyhítését.

[17] **IV.** Az I. rendű vádlott védőjének fellebbezése alaptalan.

[18] 1. A Be. 615. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén.

[19] A Btk. 615. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság az első fokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette.

[20] A másodfokú bíróság az I. rendű vádlottal szemben a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt folyamatban lévő büntetőeljárást megszüntette, erre figyelemmel a másodfellebbezés joga megnyílt.

[21] A Be. 615. § (3) bekezdése szerint a fellebbezés sérelmezheti

a) az ellentétes döntést, illetve

b) kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, az 583. § (3) bekezdésében meghatározott rendelkezést vagy indokolást.

[22] A Be. 583. § (3) bekezdése alapján fellebbezésnek van helye kizárólag

a) az előzetes mentesítésre vonatkozó rendelkezést is ideértve, a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezés,

b) az ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálati eljárás tárgyát képező rendelkezése, a szülői felügyeleti jog megszüntetése iránti indítványt, illetve a polgári jogi igényt érdemben elbíráló rendelkezése, vagy

c) a felmentő ítélet indokolásának 566. § (4) bekezdése, valamint a megszüntető határozat indokolásának 567. § (5) bekezdése szerinti tartalma ellen is.

[23] A Be. 615. § (5) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítéletének a (3) bekezdésben meghatározottakon kívüli rendelkezése, illetve része ellen nincs helye fellebbezésnek.

[24] A Be. 616. § c) pontja alapján a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésre jogosult a védő is.

[25] A Kúria a Be. 596. § (1) bekezdés a) pont alapján megkereste a másodfokú tanács elnökét a fellebbezéssel kapcsolatos tájékoztatás érdekében. A másodfokú bíróság tanácselnökének tájékoztatása és a másodfokú bíróság nyilvános ülésének jegyzőkönyve alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a védő fellebbezését enyhítésért, vagyis a Be. 615. § (3) bekezdés b) pontjában foglalt, kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja szerinti, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezés ellen jelentette be.

[26] A védő utóbb írásban a felmentésre irányuló részre kiterjesztett fellebbezése a felmentésre irányuló részében törvényben kizárt.

[27] A Be. 617. §-a szerint a harmadfokú bírósági eljárásban a másodfokú bírósági eljárásra vonatkozó rendelkezéseket az e Részben foglalt eltérésekkel kell értelemszerűen alkalmazni.

[28] A Be. 584. § (1) bekezdése szerint a fellebbezőnek meg kell jelölnie, hogy fellebbezését az ítélet mely rendelkezése vagy az indokolás mely része ellen terjeszti elő.

[29] A Be. 583. § (3) bekezdésére tekintettel a fellebbező

a) a (2) bekezdés szerinti fellebbezését a fellebbezéssel nem érintett cselekményre,

b) az 583. § (3) bekezdése szerinti fellebbezését a fellebbezéssel nem érintett rendelkezésre a későbbiekben nem terjesztheti ki.

[30] A Be. 584. §-ban írt rendelkezéseket a Be. 589. §-ában foglalt utaló szabályra figyelemmel a másodfokú eljárásban, ekként a másodfellebbezéssel összefüggésben a harmadfokú eljárásban is irányadónak kell tekinteni. Az I. rendű vádlott védője ezért a kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján bejelentett fellebbezését utóbb nem terjesztheti ki.

[31] A másodfellebbezés – a b) pontban írtak mellett – Be. 615. § (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel kizárólag az ellentétes döntést sérelmezheti. A másodfokú bíróság ítéletének ellentétes döntése jelen ügyben a szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt folyamatban lévő büntetőeljárás megszüntetése volt, ezért az azzal szemben bejelentett fellebbezés kizárólag az eltérő döntés megváltoztatására, vagyis a büntetőjogi felelősség megállapítására, így a terhelt terhére lenne előterjeszthető. A Be. 583. § (4) bekezdésére figyelemmel azonban a védő csak a terhelt javára fellebbezhet, a terhelt terhére kizárólag az ügyészség terjeszthet elő fellebbezést. A Be. 615. § (3) bekezdés a) pontja alapján kizárólag az ellentétes döntés, a b) pontja alapján pedig kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, az 583. § (3) bekezdésében meghatározott rendelkezés vagy indokolás sérelmezhető. Az ellentétes döntéssel nem érintett bűncselekmények vonatkozásában a bűnösség megállapítása ellen ezért másodfellebbezésnek nincs helye, az I. rendű vádlott

védője pedig másodfellebbezésben ezt sérelmezi, ezért a felmentésre irányuló részében a fellebbezése ezen okból is törvényben kizárt.

[32] Ha az ellentétes döntés a vádlott javára szól, akkor a vádlott és a védő értelemszerűen csak korlátozott fellebbezéssel élhet, hiszen a javára szóló ellentétes döntést nem támadhatja. Azt azonban valóban kifogásolhatja, hogy ennek nyomán milyen következtetésre jutott a büntetést illetően a másodfokú bíróság. A büntetést ugyanis nem cselekményenként szabja ki a bíróság, hanem halmazati büntetésként egységesen, valamennyi, a terhelt terhére értékelt bűncselekmény vonatkozásában. Ebben az esetben a harmadfokú bíróságnak meg kell vizsgálnia a fellebbezéssel nem érintett vagy eleve fellebbezéssel nem is támadható, nem ellentétes, hanem mindkét fokon egyezően megítélt cselekmények tekintetében azt is, hogy az a magatartás, amelyet a másodfokú bíróság alapul vett a tényállásban, bűncselekmény-e, és ha igen, akkor miként minősül. Majd ezek vizsgálatát követően lehet meghozni a büntetésre vonatkozó – egységes – döntést {BH2024.2. [33] bekezdés – Bhar.II.93/2023/11.}.

[33] Mindezekre tekintettel az I. rendű vádlott védőjének fellebbezése kizárólag a Be. 615. § (2) bekezdés b) pontja alapján a 615. § (3) bekezdés b) pontja szerint előterjesztett fellebbezésként bírálendő el. A Be. 615. § (5) bekezdésére figyelemmel a (3) bekezdésben meghatározottakon kívüli rendelkezés, illetve ítéleti rész ellen pedig nincs helye fellebbezésnek.

[34] 2. A Kúria ezt követően vizsgálta a harmadfokú felülbírálat terjedelmét.

[35] A Be. 618. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság

a) a másodfokú bíróság ítéletének

aa) a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését,

ab) azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, és

b) az elsőfokú és másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[36] A Be. 618. § (2) bekezdésére figyelemmel a harmadfokú bíróság hivatalból dönt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben, valamint a szülői felügyeleti jogra és a polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezésekről is.

[37] A harmadfokú bíróság emellett a Be. 618. § (3) bekezdésére tekintettel az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálja az 590. § (5) bekezdés a)-c) pontjában meghatározottakat, így a fellebbezéssel nem érintett bűncselekmények esetében a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, ha a terheltet fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni, illetve ezen bűncselekmények minősítésére vonatkozó rendelkezést [618. § (3) bekezdés a) pont].

[38] A harmadfokú eljárásban – a Be. 617. §-a értelmében – alkalmazni kell a Be. 590. § (5) bekezdés b) pontját, miszerint az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálatnak van helye a bűnösséget megállapító rendelkezés vonatkozásában, ha a terheltet fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni. A Be. 590. § (5) bekezdés b) pontjának érvényre juttatásának természetes perjogi velejárója az adott ítéleti részek anyagi jogi helyességének felülbírálata (BH 2021.68. – Bhar.III.170/2020.).

[39] Ugyanakkor a felülbírálat a Be. 618. § (4) bekezdése alapján nem terjed ki a másodfokú bíróság ítéletének büntetőeljárást megszüntető rendelkezésére, mivel ez ellen nem fellebbeztek.

[40] 3. A Kúria megállapította, hogy jelen harmadfokú eljárásban a tényállás megalapozottsága nem vizsgálható.

[41] A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

[42] A Be. 619. § (4) bekezdése azonban kimondja, hogy

- ha a fellebbezést kizárólag a 615. § (3) bekezdés b) pontja, vagy a 615. § (4) bekezdése alapján jelentették be,

- továbbá a fellebbezéssel nem érintett bűncselekmény tekintetében

a harmadfokú bíróság nem vizsgálja a másodfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát a másodfokú bíróság által alapul vett tényállásra alapítja.

[43] Mindezekre figyelemmel a fellebbezés azon része, amely az első- és másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlanságát támadja a bizonyítékok értékelésén keresztül, ugyancsak kizárt, mivel a Be. 619. § (4) bekezdésére figyelemmel nincs helye a Be. 619. § (3)-(3b) bekezdésében foglaltak alkalmazásával a másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságának vizsgálatára és az esetleges megalapozatlanság orvoslására. A felülbírálatot a Be. 618. § (1), (2) bekezdés, (3) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése szerint meghatározott terjedelemben, az első- és másodfokú bíróság által megállapított tényállás alapján, annak megalapozottsága vizsgálata nélkül kellett lefolytatni.

[44] 4. A Kúria felülvizsgálat alapján megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróság nem vétett olyan eljárási szabályt, amelyre tekintettel a Be. 607. § (1) bekezdése, 608. § (1) bekezdése, illetve 609. § (1) bekezdése alapján az első- vagy másodfokú bíróság ítéletét hatályon kívül kellene helyezni.

[45] 5. A Kúria megállapította, hogy az irányadó tényállásra figyelemmel a felülvizsgálattal nem érintett körben az I. rendű vádlott bűnösségének megállapítására törvényesen került sor, és annak minősítése – az I. rendű vádlott elkövetői minősége kivételével – ugyancsak törvényes.

[46] A II. és V. tényállási pontot érintő, folytatólagosan elkövetett, Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő bántalmazás hivatalos eljárásban büntetett az I. rendű vádlott társtettesként követte el. A sértett² sértett sérelmére megvalósított, folytatólagosan elkövetett minősített bűncselekmény második részcselekményét az V. tényállási pontban foglaltak alapján az I. rendű vádlott a II. rendű terhelttel szándékegységben közösen követte el. Az irányadó tényállás szerint az I. rendű vádlott a sértettet a nála lévő, rendőrség által rendszeresített 750 ml űrtartalmú CS-gázzal – indok nélkül – lefújta, majd a II. rendű terhelt a sértettet egy alkalommal a lábán megrúgta.

[47] Az I. rendű vádlott a sértett¹ sérelmére megvalósított, a tényállás III. pontjában megállapított és hivatali visszaélés büntetnének [Btk. 305. § c) pont] minősített cselekményt ugyancsak társtettesként követte el, mivel a tényállásban rögzítettek szerint az I. rendű vádlott és a II. rendű terhelt a sértettet – annak kiszolgáltatott élethelyzetét és ittas állapotát kihasználva – arra bírták rá, hogy énekeljen, továbbá kezével gitározó mozdulatokat, ún. „léggitározást” végezzen.

[48] A Btk. 13. § (3) bekezdése értelmében társtettesek azok, akik a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását egymás tevékenységéről tudva, közösen valósítják meg.

[49] Az I. és IV. tényállási pontban foglalt, sértett¹ sértett sérelmére folytatólagosan elkövetett bántalmazás hivatalos eljárásban büntette [Btk. 301. § (1) bekezdés] bűncselekményét (I. és IV. tényállási pont) az eljáró bíróságok törvényesen minősítették az I.

rendű vádlott vonatkozásában bűnsegédként elkövetettnek [Btk. 13. § (1) bekezdés, 14. § (2) bekezdés], mivel az I. rendű terhelt az ezen tényállási pontban rögzített cselekmények során a bűncselekmény törvényi tényállásába illeszkedő bántalmazást nem fejtett ki, azonban jelenléte tettestársára támogatólag hatott, szándékát erősítette.

[50] A Btk. 305. § c) pontja szerint hivatali visszaélést követ el az a hivatalos személy, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon vagy jogtalan előnyt szerezzen, hivatali helyzetével egyébként visszaél.

[51] A hivatali visszaélés törvényi tényállása egyértelműen rögzíti, miszerint a hivatalos személy azzal a célzattal követi el a bűncselekményt, hogy jogtalan előnyt szerezzen, vagy jogtalan hátrányt okozzon. A következetes bírói gyakorlat szerint minden olyan előny jogtalan, ami a kedvezményezettre nézve bárminemű könnyebbséget, az azzal sújtott számára bárminemű nehézséget jelent (BH 2021.298. – Bfv.III.629/2020.). A következetes ítélkezési gyakorlat a hivatali helyzettel egyéb módon való visszaélésnek tekinti egyfelől a személyes cél érdekében történő hivatalos fellépést és a hivatalos eljárás során a hivatalos jogosultságok törvényes feltételek megléte nélküli igénybevétele; másrészt viszont szintén e fogalomkörbe tartozik a hivatali állásból, tekintélyből vagy tevékenységből adó ismeretség, függőség, befolyás személyes célokra felhasználása is {BH2021.298. [33] bekezdés – Bfv.III.629/2020.}.

[52] A Kúria a BH 2021.328. számon közzétett, Bhar.I.1248/2020/28. számú ítéletében megállapította, hogy az a magatartás, mely szerint a rendőr hivatalos intézkedése során az intézkedés célján túlmenően, magán jellegű céljai elérése érdekében az intézkedés hatálya alatt lévő személyt megalázó módon, őt mintegy „trófeaként” ábrázolva lefényképezi, majd a felvételt Messenger-csoportban megosztja, az érintett személy emberi méltóságát sérti, valamint alapjaiban sérti a rendőrség, mint állami szerv működésének törvényességébe vetett közbizalmat. A hivatali helyzettel való ilyen jellegű visszaélés az eljárás alá vont személynek jogtalan hátrányt okoz, így alkalmas a hivatali visszaélés megállapítására. A hivatali helyzettel egyébként visszaélés elkövetési magatartásába tartozik minden olyan formailag törvényesnek látszó intézkedés, eljárás, amely a hivatali helyzethez fűződő jogok rendeltetésellenes gyakorlását jelenti. A célzatra figyelemmel a cselekmény feltétele a jogtalan hátrány okozására vagy a jogtalan előny szerzésére irányuló szándék. Jogtalan az a hátrány vagy előny, amely az elkövető hivatalos személy mivoltát felhasználva, a hivatali eljárás nyújtotta lehetőség nélkül nem jöhetett volna létre, és amelynek okozására vagy szerzésére nincsen jogszabályi alap. A hivatkozott határozatban a Kúria kifejtette, hogy az elkövetők azzal, hogy a hivatalos eljárás alá vont személyről saját céljaik érdekében „trófea” jellegű fényképet készítettek, megalázó, az emberi méltóságot sértő helyzetet hoztak létre. A fénykép elkészítésével a bűncselekmény befejezetté vált.

[53] A jelen ügyben irányadó tényállás alapján az I. rendű vádlott és társa a sértettet annak kiszolgáltatott élethelyzetét és ittas állapotát kihasználva, hivatalos intézkedésükkel semmilyen módon össze nem függő magatartásra bírta rá, a sértettnek énekelnie és „léggitározni” kellett. A sértett a vádlottak felhívásának rendőri minőségükre tekintettel tett eleget. A hivatali visszaélés bűncselekménye erre figyelemmel már ekkor megvalósult, mivel az I. rendű vádlott és társa hivatalos személy minőségét, a hivatalos eljárás lehetőségét más személy emberi méltóságának megsértésével, megalázásával saját szórakoztatásukra használták fel, emellett arról videófelvételt is készítettek és – az ítélet VII. tényállási pontjában foglaltak szerint – az így elkészült felvételt más személy számára hozzáférhetővé tették.

[54] Az a magatartás, hogy a rendőr hivatalos intézkedése során az intézkedés célján túlmenően, magán jellegű céljai elérése érdekében az intézkedés hatálya alatt lévő személyt

megalázza, emberi méltóságát megsérti, alapjaiban sérti a rendőrség, mint állami szerv működésének törvényességébe vetett közbizalmat.

[55] A Btk. 4. § (2) bekezdése értelmében társadalomra veszélyes cselekmény az a tevékenység vagy mulasztás, amely mások személyét vagy jogait, illetve Magyarország Alaptörvénye szerinti társadalmi, gazdasági, állami rendjét sérti vagy veszélyezteti.

[56] Magyarország Alaptörvénye B) cikk (1) bekezdése értelmében Magyarország független és demokratikus jogállam. Az R) cikk (2) bekezdése szerint az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek. A „Szabadság és felelősség” rész I. cikk (1) bekezdése szerint az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani, védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége; a (2) bekezdés értelmében pedig Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait. A „Szabadság és felelősség” rész III. cikk (1) bekezdése értelmében senkit sem lehet kínzásnak, embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni, valamint szolgaságban tartani. Az Alaptörvény „A rendőrség és a nemzetbiztonsági szolgálatok” cím alatti 46. cikk (1) bekezdése értelmében a rendőrség alapvető feladata a bűncselekmények megakadályozása és nem pedig elkövetése. A hivatali helyzettel egyéb módon történő visszaélés körébe vonhatók azok a magatartások, amelyek a hivatalos minőséghez fűződő jogosítványoknak a társadalmi rendeltetésükkel ellentétes gyakorlásában öltenek testet (BH 2004.493., BH 2021.328. – Bhar.I.1248/2020/8.).

[57] A hivatalos személy által saját szórakoztatás céljából más személy felszólítása, a hivatali tekintély felhasználásával elért, az érintett személy emberi méltóságát sértő magatartás pedig teljes öncélúságára figyelemmel másnak, mint a hivatali helyzet visszaélészerű – más emberi méltóságát sértő, ekként számára hátrányt okozó – felhasználásának nem tekinthető.

[58] Ugyanezen elvek szerint ítélandó meg a két sértett sérelmére folytatólagosan elkövetett bántalmazás is (IV. és V. tényállási pont, illetve I. és IV. tényállási pont).

[59] A Btk. 301. § (1) bekezdése értelmében az a hivatalos személy, aki eljárása során mást tetteleg bántalmaz, a bántalmazás hivatalos eljárásban bűncselekményt követi el.

[60] Az I. rendű vádlott és társa által elkövetett bűncselekmény társadalomra veszélyességét jelentős mértékben fokozza, hogy a bántalmazást ittassága miatt magatehetetlen sértett sérelmére, illetve hajléktalanságuk okán eleve kiszolgáltatott személyekkel szemben, rendőri szolgálatban követték el, amely emberileg is mélyen elítélendő.

[61] Az I. rendű vádlott bűnsegédi magatartása folytatólagosan elkövetett tettesi cselekményhez kapcsolódik, így a 3/2011. (X. 14.) Büntető jogegységi határozatra figyelemmel annak minősítése helytálló.

[62] A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás bűncselekményének kettős jogi tárgya van. Egyrészt a hivatalos személy kötelességszerű eljárásához fűződő érdek, másrészt a kötelességszegésnek az a következménye, amely a hivatal működésén kívül jelentkezik, ez pedig az emberi méltóság sérelme (BH 2020.352. – Bgar.III.1/2020.).

[63] A hivatalos eljárás minden olyan tevékenységet magában foglal, amelynek teljesítése összefügg a hivatalos személy kiemelt helyzetével, jogaival és kötelezettségeivel.

[64] Az elkövetési magatartás a tetteges bántalmazás, azaz a más teste ellen irányuló, a testi épséget vagy becsületet érintő támadás. A bántalmazás lehet ütés, lökés, rúgás vagy olyan magatartás, amely tetteges becsületsértésként lenne értékelhető (így pl. leköpés, hajhúzás, az orr fricskázása stb.) {BH 2020.352. [31]-[32]}.

[65] Törvényi célból, törvényi indok alapján a testi kényszer alkalmazása az erre feljogosított fegyveres rendvédelmi szervek tagjai által az alkotmányos jogrend része. A

rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 19. § (1) bekezdése szerint a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

[66] Az Rtv. alapján a rendőr a feladatai ellátása céljából a törvényben meghatározott feltételek mellett más felszólíthat arra, hogy valamit tegyen, ne tegyen vagy eltűnjön. Ha az érintett a felszólításnak nem tesz eleget vagy ellenszegül, a rendőri intézkedés eredményességét a törvényben meghatározott kényszerítő eszközök alkalmazásával is köteles biztosítani.

[67] A rendőri kényszerítő eszközt bosszú, megtorlás céljára nem szabad alkalmazni {BH 2020.352. [41], [45]-[47] bekezdés}.

[68] A jelen ügyben az I. rendű vádlott és társa által alkalmazott külső fizikai behatás nem kényszerítő eszköznek, hanem bántalmazásnak tekintendő, melynek jogszerűtlenségét az irányadó tényállásban foglalt körülmények mellett bárki könnyen felismerné. Magatehetetlen, ellenállást nem tanúsító személlyel szemben alkalmazott fizikai jellegű behatás nem kényszerítő eszköz, hanem pusztán fizikai erőszak. Amennyiben pedig az alkalmazott külső fizikai behatás nem rendőri intézkedés során, annak eredményessége érdekében kerül kifejtésre, vagyis sem a rendőri intézkedésnek, sem pedig ellenállás hiányában kényszerítő erőszak alkalmazásának szükségessége nincs, úgy az öncélú jellegénél fogva ugyancsak kizárólag bántalmazásnak értékelhető.

[69] A Kúria egyetértett a másodfokú bíróság indokolása [44] bekezdésében írtakkal, mely szerint egységes akaratelhatározás hiányában a III. tényállási pontban írt cselekmény a folytatatlagosság egységébe nem vonható a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetével. Ezen cselekmények valóságos anyagi halmazatban állnak egymással, mivel más indítékból kerültek elkövetésre.

[70] 6. A Kúria ezt követően vizsgálta az I. rendű vádlott vonatkozásában kiszabott büntetést arra figyelemmel, hogy a megszüntetés okán a bűnösség köre szűkült, a másodfokú bíróság ugyanakkor az ügyészség súlyosításért bejelentett fellebbezésének helyt adva, a büntetést az I. rendű vádlott vonatkozásában súlyosította.

[71] A harmadfokú eljárásban az I. rendű vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában a másodfokú bíróság által kiszabott ítéletet a súlyosítási tilalomra figyelemmel megváltoztatni kizárólag a javára lehetett volna (Be. 595. §), erre azonban a Kúria nem látott alapot.

[72] A másodfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a halmazati büntetésre is figyelemmel az I. rendű vádlottal szemben 1 év és 7 év 6 hónap közötti tartamú szabadságvesztés kiszabására van törvényes lehetőség, melyre figyelemmel a középérték valóban 4 év 3 hónap. A másodfokú bíróság helyesen vette figyelembe a súlyosító és enyhítő körülményeket, a másodfokú bíróság indokolásának [46]-[50] bekezdésében foglaltakkal a Kúria egyetért. A Kúria további enyhítő körülményként vette figyelembe az I. rendű vádlott javára azt, hogy időközben második gyermeke megszületett, így két gyermek eltartásáról gondoskodik. A Kúria emellett megállapította, hogy a fiatal felnőttkor, mint enyhítő körülmény nem azonos a büntetlen előélettel, annak önálló értékelése a fiatal felnőttkorú személy tapasztalatára és döntéshozó képességére vonatkozó életkori sajátosságokban rejlik, amely más szempontok figyelembevételét jelenti, mint a büntetlen előélet. A cselekményt rendőrként, szolgálatban elkövető I. rendű vádlott vonatkozásában azonban a fiatal felnőttkor, mint enyhítő körülmény éppen rendőri minősége, ebből fakadó képzettsége és a rendőri

szolgálat felelőssége által megkövetelt döntéshozatali képességre figyelemmel enyhítő körülményként nem értékelhető. A rendőrként szolgálatot ellátó személytől elvárható, akármilyen fiatal is, hogy a rá vonatkozó szabályoknak megfelelő, rendőrhöz méltó és nem utolsó sorban emberséges döntéseket hozzon. A rendőrtől különösen elvárható az, hogy szolgálata alatt bűncselekményeket ne kövessen el.

[73] A Legfőbb Ügyészség helyesen hivatkozott arra, hogy a többszörös halmazat súlyosító körülmény, mivel annak értékelése a halmazat tételkeret-emelő jellegén túlmutató, attól eltérő tényen – a halmazati büntetéskiszabást megalapozó bűncselekmények mellett további bűncselekmény elkövetésén – alapul.

[74] A Kúria a védő által előadottakra figyelemmel megállapította, hogy az I. rendű vádlott vonatkozásában fennálló lelki sérülés helyett a bíróságok helyesen az I. rendű vádlott és társa által a sértetteknek okozott lelki sérülést vették figyelembe. Azzal a hivatkozással kapcsolatban, hogy az I. rendű vádlott előjárói nem hívták fel a figyelmét arra, hogyan intézkedjen hajléktalanokkal szemben, a Kúria megállapítja, hogy a rendőr azért rendőr, hogy szolgálatának ellátása során a felmerülő helyzeteket a törvénynek megfelelő módon, szakszerűen és a kiszolgáltatott személyek iránti együttérzéssel kezelje. A terhelt szolgálati viszonya pedig ezen bűncselekmények elkövetése miatt szűnt meg, ezért az a hivatkozás, hogy a szolgálati viszonyának megszűnte miatt ilyen cselekményt többet nem tud elkövetni, nem értékelhető. A Kúria rámutat arra is, hogy a sérülés bekövetkezése nem feltétele a bántalmazás, mint elkövetési magatartás megvalósulásának. Amennyiben a bántalmazás következtében sérülés is keletkezik, az más bűncselekmény megállapítására is alapot adhat.

[75] A Kúria helytállónak tartotta a másodfokú bíróság ítélet indokolásának [49] bekezdésében foglaltakat. A terheltek, így az I. rendű vádlott is saját szórakoztatása céljából, kiszolgáltatott sértettekkel szemben, megalázó bánásmódot tanúsítottak.

[76] A Kúria egyetértett az ítéletábrával, hogy az I. rendű vádlottal szemben a Btk. 79. §-ában írt azon büntetési célok elérésére, hogy az elkövetőt és másokat is visszatartson ilyen bűncselekmények elkövetésétől, az ítéletábra által kiszabott büntetés szükséges. Az I. rendű vádlott által elkövetett bűncselekmények kiemelkedő tárgyi súlya, társadalomra veszélyessége a súlyosító és enyhítő körülmények figyelembevételével, értékelése mellett a másodfokú bíróság által kiszabott büntetést szükségessé teszik. A kiszabható szabadságvesztés büntetési tételkeretére figyelemmel a középértéket jelentősen alulmúló szabadságvesztés büntetés tartamában sem eltúlzottan súlyosnak, sem súlyosnak nem tekinthető.

[77] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel helyesen határozta meg az ítéletábra. A feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezés a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjára tekintettel ugyancsak törvényes.

[78] A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása és annak tartama is törvényes és indokolt [Btk. 61. § (1) bekezdés].

[79] A kiszabott pénzbüntetés mind napi tételszám, mind pedig az egy napi tétel összegét tekintve törvényes és megalapozott, a Kúria ugyanakkor az indokolásból mellőzte a Btk. 50. § (2) bekezdésére történő utalást.

[80] 7. A Kúria, mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (2) bekezdésére figyelemmel hivatalból felülvizsgálta az I. rendű terhelt tekintetében a bűnügyi költségre vonatkozó kötelezést is. Az eljárás iratai alapján azonban nem lehetett pontosan megállapítani, hogy az I. rendű vádlottra vonatkozó kötelezés helytálló-e, mivel a költség részösszegeit, valamint az egyetemleges kötelezést ellenőrizni nem lehetett, mert a nyomozás során keletkezett, rögzített költségek, illetőleg az elsőfokú eljárásban a jegyzőkönyvek alapján megállapítható bűnügyi költség összege az elsőfokú bíróság ítéletében meghatározott bűnügyi költség összegével nem egyezett, és a különbség okát a rendelkezésre álló iratokból a Kúria nem tudta megállapítani.

A Kúria a bűnügyi költség tekintetében a felülbírálatot nem tudta megfelelően elvégezni, ezért a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést hatályon kívül helyezte. A Be. 671. § 15. pontjára figyelemmel egyszerűsített felülvizsgálati eljárás lefolytatásának van helye a bűnügyi költség vonatkozásában, amelyet a Be. 672. § (2) bekezdése alapján az alapügyben eljáró elsőfokú bíróságnak célszerű lefolytatnia, arra figyelemmel, hogy annak tárgyában ő tud dönteni.

[81] V. A Kúria az ügyben a Be. 621. §-ában foglaltakra figyelemmel nyilvános ülésen határozott.

[82] A Be. 624. § (1) bekezdése alapján a Kúria a másodfokú bíróság ítéletét annyiban változtatta meg, hogy a folytatólagosan elkövetett bántalmazás hivatalos eljárásban büntette és a hivatali visszaélés büntette tekintetében megállapította, hogy ezen bűncselekményeket az I. rendű vádlott társtettesként követte el, egyebekben pedig a másodfokú bíróság ítéletét az I. rendű vádlott vonatkozásában a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

[83] A Kúria ítélete ellen a Be. 6. § (4) bekezdésére figyelemmel, fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2025. január 21.

Dr. Csák Zsolt s.k. a tanács elnöke, Dr. Schmidt Péter s.k. előadó bíró, Dr. Domonyai Alexa s.k. bíró, Dr. Kardos Andrea s.k. bíró, Dr. Tuba István Krisztián s.k. bíró

Záradék

A Fővárosi Ítéltábla 6.Kbf.2/2024/8. számú ítélete a Kúria Bhar.I.860/2024/7. számú ítéletében foglalt változtatásokkal a mai nap jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. január 21.

Dr. Csák Zsolt s.k.
a tanács elnöke